

Sygn. akt II Ka 164/18

akt II Kz 66/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 czerwca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Krośnie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Artur Lipiński

Protokolant: st. sekr. sądowy Małgorzata Kalisz

po rozpoznaniu w dniu 20 czerwca 2018 roku w Krośnie

sprawy **W. W. (1)** s. Z. i K. ur. (...) w S.

oskarżonego o przestępstwo z art. 212 § 1 kk w zw. z art. 216 § 1 kk i 11 § 2 kk

na skutek apelacji i zażalenia wniesionych przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Sanoku z dnia 17 stycznia 2018 roku, sygn. akt II K 399/17 oraz postanowienia Sądu Rejonowego w Sanoku z dnia 9 lutego 2018 r. sygn. akt II K 399/17

I. zmienia zaskarżony wyrok:

- w punkcie I w ten sposób, że warunkowo umarza postępowanie karne o przestępstwo z art. 212 § 1 k.k. i art. 216 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. wobec oskarżonego W. W. (1),

- w punkcie II w ten sposób, że w miejsce słowa „podejrzanego” wpisuje słowo „oskarżonego”,

II. zmienia zaskarżone postanowienie w punkcie II w ten sposób, że nie zasądza od oskarżonego W. W. (1) kosztów sądowych na rzecz Skarbu Państwa,

III. w pozostałej części zaskarżony wyrok oraz postanowienie utrzymuje w mocy,

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata A. W.- Kancelaria Adwokacka w S. kwotę 516,60 zł /pięćset szesnaście złotych i sześćdziesiąt groszy/, obejmującą podatek VAT, tytułem nieuiszczonego wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonego W. W. (1) w postępowaniu odwoławczym,

V. zasądza od oskarżonego W. W. (1) na rzecz oskarżycielki prywatnej M. B. kwotę 840 zł /osiemset czterdzieści złotych/ tytułem zwrotu kosztów pełnomocnictwa z wyboru w postępowaniu odwoławczym,

VI. zwalnia oskarżonego W. W. (1) od zapłaty kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając tymi wydatkami Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

W. W. (2) oskarżony został prywatnym aktem oskarżenia o to, że w dniu 28 marca 2017 roku w S. publicznie pomówił M. B. o prowadzenie niemoralnego trybu życia, czym poniżył ją w opinii publicznej, jednocześnie używając słów

powszechnie uznawanych za obelżywe znieważył ją w jej obecności tj. o czyn z art. 212 § 1 k.k. w zw. z art. 216 § 1 k.k. i 11 § 2 k.k.

Wyrokiem z dnia 17 stycznia 2018 r. sygn. akt II K 399/17 Sąd Rejonowy w Sanoku na podstawie art. 66 § 1 i 2 k.k. oraz art. 67 § 1 k.k. postępowanie karne przeciwko podejrzanemu W. W. (1) o przestępstwo z art. 212 § 1 k.k. w zw. z art. 216 § 1 k.k. i 11 § 2 k.k.

w a r u n k o w o u m a r z a na okres 2 (dwóch) lat próby.

II. na podstawie art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 48 k.k. o r z e k a od podejrzanego świadczenie pieniężne w kwocie 300 zł (trzysta złotych) na rzecz Schroniska dla psów (...) w L. ul. (...), (...)-(...) L..

Powyższy wyrok w całości zaskarżył obrońca oskarżonego W.(...) W. który zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

1 błąd w ustaleniach faktycznych przez błędne przyjęcie, iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu, gdy prawidłowo oceniony materiał dowodowy wskazuje, że brak jest dostatecznych dowodów, aby przyjąć, że takiego czynu się dopuścił.

2. obrazę przepisu art. 5 § 1 k.p.k. polegającą na tym, że zeznania oskarżycielki prywatnej w świetle istniejącego pomiędzy stronami konfliktu nie zasługują na wiarę, lub są co najmniej wątpliwie, a wątpliwości co do ich treści dają podstawę do zastosowania tego przepisu,

3. obrazę przepisu prawa materialnego, a to art. 212 § 1 k.k. poprzez błędne zastosowanie, gdy prawidłowo oceniony materiał dowodowy wskazuje, że oskarżony dopuścił się co najwyżej przestępstwa z art. 216 § 1 k.k.

Wskazując powyższe zarzuty obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego lub umorzenie postępowania wobec znikomego stopnia społecznej szkodliwości czynu. Ewentualnie, przy przyjęciu że oskarżony dopuścił się przestępstwa z art. 216 § 1 k.k. odstąpienie od wymierzenia kary a to na zasadzie art. 216 § 3 k.k. i zasądzenie kosztów obrony z urzędu według norm przepisanych.

Sąd Odwoławczy zważył co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd Odwoławczy w całości popiera bowiem ustalenia faktyczne oraz ich ocenę prawną dokonaną przez Sąd I instancji.

Sąd Odwoławczy dokonał jedynie zmian związanych z terminologią w sentencji wyroku Sądu I instancji poprzez wskazanie, iż W. W. (2) występował w sprawie w charakterze oskarżonego, a nie podejrzanego, jak zostało błędnie wpisane w treści sentencji wyroku.

Wbrew zarzutom apelacji w ocenie Sądu Odwoławczego wszystkie okoliczności sprawy zostały przez Sąd I instancji wyjaśnione w sposób właściwy. Przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało, iż zachowanie oskarżonego wypełniło znamiona zarzucanego mu czynu. Materiał dowodowy w przekonaniu Sądu Odwoławczego został oceniony prawidłowo zgodnie z zasadami wyrażonymi w art. 4 k.p.k., brak jest również jakichkolwiek podstaw do uznania, by ocena dowodów sprzeczna była z dyspozycją art. 7 k.p.k., tj. by była to ocena dowolna, nie uwzględniająca zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Zarzut dotyczący błędnego ustalenia stanu faktycznego sprawy stanowi jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami poczynionymi przez Sąd I instancji i nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd I instancji dokonał bowiem ustalenia stanu faktycznego sprawy kierując się zebrany materiał dowodowy, ocenianym swobodnie, ale w oparciu o zasady logicznego rozumowania i doświadczenie życiowe.

W szczególności stan faktyczny wynika z zeznań pokrzywdzonej M. B., świadka S. K. oraz Ł. P.. Trzeba także wskazać, iż sam oskarżony W. W. (1) oraz jego żona E. W. i ich córka W. zgodnie potwierdzili, że w dniu zdarzenia oskarżony

podszedł do pokrzywdzonej w Galerii (...) i mówił jej m.in. że rozbiła małżeństwo. Z ustalonych prawidłowo przez Sąd I instancji okoliczności sprawy wynika, że rodzina oskarżonego ma żal do pokrzywdzonej i zarzuca jej, że rozbiła małżeństwo ich córki J. z Ł. P.

i „zabrała dziecku ojca”, „z butami do rodziny się wepchała”. Uzasadnione jest zatem danie przez Sąd I instancji wiary zeznaniom pokrzywdzonej M. B., iż rzeczywiście oskarżony skierował do niej słowa obraźliwe, jak również pomówił ją o to, że rozbiła małżeństwo, poleciała na majątek i zabrała dziecku ojca. Nie ma także podstaw do odmówienia wiary zeznaniom świadka S. K., która w sposób wiarygodny przedstawiła przebieg zdarzeń oraz treść słów oskarżonego. Jej zeznania są zgodne z zeznaniami pokrzywdzonej a przy tym nie wynika z nich aby świadek – mimo że jest koleżanką pokrzywdzonej – starała się jakoś nadmiernie obciążać oskarżonego, czy wyolbrzymiać jego zachowanie czy słowa.

Pośrednim potwierdzeniem ustaleń faktycznych jest także treść wydruków z korespondencji z telefonów komórkowych, gdzie pojawiają się podobne sformułowania kierowane do pokrzywdzonej, jak te o których zeznawała, że miał kierować do niej oskarżony w dniu zdarzenia. Oskarżony oraz członkowie jego rodziny sami potwierdzają, iż mają negatywny stosunek do pokrzywdzonej, że istnieje pomiędzy nimi konflikt związany z tym, iż uważają, że rozbiła małżeństwo ich córki z Ł. P.. W tych okolicznościach trudno jest przyjąć, że podchodząc do pokrzywdzonej w Galerii oskarżony nie chciał jej znieważać, że podszedł by przekazać jej jedynie neutralne sformułowania. Trzeba przy tym podkreślić, iż oskarżony uważa, że pokrzywdzona w dniu zdarzenia uśmiechała się do niego szyderczo, a zatem nie dziwi przyjęcie przez Sąd I instancji, że poirytowany takim zachowaniem oskarżony skierował do niej wulgarne i obraźliwe słowa.

W ocenie Sądu Odwoławczego przyjęcie, iż stan faktyczny sprawy jest odmienny niż ustalony przez Sąd I instancji, a zgodny z linią obrony zaprezentowaną przez oskarżonego byłoby sprzeczne z doświadczeniem życiowym i zasadami logicznego rozumowania.

Słusznie także Sąd instancji przyjął, iż zachowanie oskarżonego wypełniło znamiona zarówno przestępstwa pomówienia z art. 212 § 1 k.k. oraz przestępstwa znieważenia z art. 216 § 1 k.k. Jak prawidłowo bowiem przyjął Sąd I instancji oskarżony pomówił pokrzywdzoną o to, że rozbiła małżeństwo, pozbawiła dziecko ojca oraz że poleciała na majątek.

Użyte w art. 212 § 1 k.k. znamię „pomawiać” oznacza bezpodstawnie zarzucić, niesłusznie przypisać coś komuś, posądzić, oskarżyć kogoś o coś (S. Dubisz (red.), Uniwersalny słownik języka polskiego, t. 3, Warszawa 2003, s. 338). Z określeń "zarzucić", "posądzić", "oskarżyć" jednoznacznie wynika, że sprawca przypisuje pomawianemu coś negatywnie ocenianego, co w konsekwencji może doprowadzić do poniżenia pomawianego w opinii publicznej lub może narazić go na utratę zaufania potrzebnego dla danego stanowiska, zawodu lub rodzaju działalności. Pomawianie musi przybrać postać przekazania odpowiednich wiadomości komuś innemu (jednej osobie, konkretnej grupie osób, nieokreślonej liczbie niezindywidualizowanych osób). Wiadomości przekazywane przez pomawiającego muszą być takimi, które mogą spowodować zniesławienie. O zniesławiającym charakterze wiadomości jednak nie decyduje subiektywne odczucie pokrzywdzonego, lecz ocena obiektywna, tj. stwierdzenie, czy w odczuciu społecznym jest to zniesławienie.

Niewątpliwie zatem stwierdzenie przez oskarżonego, że pokrzywdzona M. B. rozbiła małżeństwo, zabrała dziecku ojca i poleciała na majątek czy też że jest „tirówką” mogło poniżyć ją w opinii publicznej, bowiem zarzucone jej postępowanie jest negatywnie odbierane w społeczeństwie. Dla Sądu Odwoławczego nie budzi zatem wątpliwości, że oskarżony swoim działaniem zrealizował znamiona nie tylko przestępstwa znieważenia z art. 216 § 1 k.k. poprzez użycie słów „kurwo”, „Szmato”, „dziwko” i „pustaku”, ale także przestępstwa z art. 212 § 1 k.k. poprzez pomówienie jej o takie postępowanie, które mogło poniżyć ją w opinii publicznej.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Odwoławczy na podstawie art. 437 § 2 k.p.k., art. 449 k.p.k. i art. 456 k.p.k. zmienił zaskarżony wyrok:

- w punkcie I w ten sposób, że warunkowo umorzył postępowanie karne o przestępstwo z art. 212 § 1 k.k. i art. 216 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. wobec oskarżonego W. W. (1),

- w punkcie II w ten sposób, że w miejsce słowa „podejrzanego” wpisuje słowo „oskarżonego”,

Sąd Odwoławczy zmienił zaskarżone postanowienie zawarte w punkcie II wyroku w ten sposób, że nie zasądził od oskarżonego W. W. (1) kosztów sądowych na rzecz Skarbu Państwa, zaś w pozostałej części zaskarżony wyrok oraz postanowienie utrzymał w mocy.

Zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata A. W.- Kancelaria Adwokacka w S. kwotę 516,60 zł obejmującą podatek VAT, tytułem nieuiszczonego wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonego W. W. (1) w postępowaniu odwoławczym, oraz na mocy art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 616 § 1 pkt 2 k.p.k zasądził od oskarżonego W. W. (1) na rzecz oskarżycielki prywatnej M. B. kwotę 840 zł tytułem zwrotu kosztów pełnomocnictwa z wyboru w postępowaniu odwoławczym oraz na mocy art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego W. W. (1) od zapłaty kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając tymi wydatkami Skarb Państwa.